Na tom mrtvém poli

Zdeněk Záhora

//

Kam člověk míří? Veden vlastním výtvorem mění sám sebe od základů celé své bytosti. Stačí pár oběhů slunce a svět lidí se změní k nepoznání, základy společnosti se rozloží a zase zformují v jiných úrovních, jiných sférách,... jiných patrech.

//

Jak jsem se sem vlastně dostal? napadlo ho, když se skláněl nad nekonečnou, tmavou propastí, kterou problikávaly zlatavé nitky cestovních kanálů. Zamžoural a snažil se zahlédnout co vytváří ty nepříjemně deformované části světel a prachu. Nespatřil je, ale věděl, že tam jsou. Sta tisíce jich křižují městem, kontrolují, zabíjejí, ničí a upevňují vše, co je třeba změnit. Při každém přesunu vytvářejí jejich ocelová těla koule zbytkové energie. Proto vypadal prostor propasti jako živá dýchající hmota z orgánů města.

Jmenuji se Ian. Žádné číslo, registrační čip ani záznamy genetického kódu. Nedali mi ho, protože podle porodního terminálu jsem měl žít jen pár dní po dokončení syntézy. Zemřel bych jako nemluvně, kdyby si jedna z posledních lidských pracovnic Centra Života, která se starala o výměnu olejů ve starých strojích, nepřivlastnila mé malé tělíčko z kontejneru na organický odpad.

Tak jsem přežil svoji první krizi, která proběhla hned po mém narození. Ta žena brzy zemřela a já nezjistil ani její jméno. Před konstrukty a očky mě schovávala pečlivě, za to jí patří můj dík. Sám jsem byl však bezejmenný, neuměl mluvit, jen klopýtavě chodit a po její smrti jsem byl odsouzen k neblahému osudu.

Našli mě však další lidé ochotní chránit čisté člověčí dítě. A když i ti zemřeli, našel jsem další. Když jsem se rozhodl vzít život do svých rukou, stál jsem s těly mých posledních ochránců před výkupem těl a nechal se naivně oskenovat kvůli registraci prodejce.

Co mi bylo naplat, že jsem dokázal rychle běžet a v barech jsem se vždy úspěšně oháněl pěstmi? Konstrukt o velikosti obytné šachty mě lapil do jedné ze svých dvanácti ocelových končetin a s bzučením servomotorů si mě prohlížela jeho senzorická čidla.

To byla další významná krize v mém životě. Uvězněn jsem čekal buď na registrační čip nebo rychlou smrt. Ve slizké organické cele se mi nedostalo žádného božského vykoupení... právě naopak. Vykoupila mě Firma.

„Vstávej mladej, přišel bůh.“ ozvalo se zpoza tenké pulzující stěny a brzo se její blána srolovala a vpustila dovnitř pár vlnočástic umělého světla a zatuchlého vzduchu. Do čvachtavé buňky vstoupil vysoký muž a s pobavením sledoval strach mladého muže.

„Nevejrej na mě a postav se! Nesu ti lístek pryč z pekla, tak si toho važ.“ Vstal jsem. Příchozí vytáhl ruční skener a dvakrát mě s ním zapípal před obličejem. Něco si spokojeně zabrumlal a připojil na skener další část. Při tom si dával dobrý pozor na to, aby na záznamu očka nebyl vidět skener. Očko snímalo průběžně všechny buňky, zatímco se líně plazilo jako housenka po stropě, se spuštěným zrakem.

„Mladej." poplácal mě chlap po krku, když mé tělo znovu dvakrát prozkoumal citlivějším skenerem. „Ty nám vyděláš majland. To by v tom byli všichni svatí, kdyby se to nepovedlo. Sakra práce, chápeš ty vůbec co v tobě je?" zachechtal se. „Teda spíš co v tobě není?!"

Nerozuměl jsem o čem mluvil, i když některá slova jsem znal. Měl rudý obličej a neforemně upravený knír.

„Hele mladej." přestal se smát. „Tvoje propustka se může ve vteřině rozpadnout na atomy, nehraj si se mnou na mučedníka a spasitele, jasný?" Přikývl jsem. „Je jedno jak se menuješ, od teď budeš pracovat pro mě. Budeš jíst, spát a chcát jenom když já řeknu a mluvit budeš nejlíp vůbec. Rozumíš?" znovu počkal, až přikývnu. „Nenabízím ti skvělou budoucnost, ale život, tak si toho važ. Nemáš v sobě ani stopu po čipu nebo stopovacích tekutinách. Úplná bomba."

Chlap se zamyslel a snažil se uhladit si knír: „Budeš se menovat Ian. Nic víc, nic míň. Bereš to?"

Nikdy jsem nezjistil, jak se jmenoval. Nebyl to čistý člověk jako já, ale zas... kdo je dnes opravdu čistý člověk? Zažehnal druhou krizi v mém životě a dal mi jméno, za to mu náleží můj dík. Byl jsem pro něj a pro Firmu zlatým dolem. Abych to uvedl na pravou míru, ne já, ale moje tělo bylo skutečným zlatým dolem. Stoprocentní člověk, něco neuvěřitelně vzácného. Systémy početí v Centru Života pokazili základní procedury a do mého krevního oběhu nevložili *žádné* stopovací tekutiny, označené kmenové buňky, vnitřní tetování na straně lebky, zkrátka nic.

S dostatkem opatrnosti jsem se mohl dostat všude. Pro pasivní čidla a průchody jsem neexistoval. Firma měla pro takové tělo bohaté využití. Zabíjel jsem, kradl, získával informace a infiltroval důležitá uskupení ve městě. Byl jsem nedocenitelným a začínal jsem si dělat co se mi zachtělo.

Tehdy přišla nevyhnutelná třetí krize. Firma si totiž uvědomila, že jim bude lépe beze mě. Byl jsem slepý a Firma mě postupnými korky odstřihla od technologií a peněz. Zbraně přestali fungovat jako první, pak účty a služby Firmy. Protože po službách Firmy přestane fungovat i život jejího ex-zaměstnance, nezbývalo nic než utéct.

Útěkem jsem do určité míry vyřešil třetí krizi, jenže kam jsem měl utéct? Zbytky lidstva, kteří se snažili o vymanění se z vlády strojů mě vyhnali. Šlo jim o náboženství, o kult uvnitř stěn obrovského stroje, kterým bylo město. Čistého člověka a ještě k tomu žoldáka nepotřebovali.

Firma se mě snažila dostat všemi prostředky, jako bych chtěl vyzradit tajemství, o kterých jsem neměl ani tušení. Pro konstrukty jsem byl náhle nejvíce hledaným objektem. Nevypočitatelný, neoznačený a nebezpečný pro dobro konstruktů a lidstva. Takovým popisem mě popsala Firma, která se spojila s konstrukty v honu na moje tělo.

Pokoušel jsem se utéct pryč. Do zbytků přírody, které popisovala nejedna legenda ze staré doby. Pravé stromy lemující pravá pole bez zabudovaných čidel a terminálů. Pravé slunce a hřející paprsky, místo zkroucené kaňky elipsovitého tvaru umělého osvětlení. Utéct na místo, kde technologie, Firma ani síla konstruktů nebudou mít žádný vliv.

Našel jsem takové místo. Poslední část na planetě, která není protkaná svazky kabelů a železa.

Jenže legenda lhala.

Neobjevil jsem zelená pole a stromy, ale malé skryté údolí suché půdy, stísněně ležící mezi čtyřmi stěnami okolních měst.

Ano, žádný konstrukt ani agent Firmy mě nemohl najít, ale na tom mrtvém poli byli další

lidé. Tucty umírajících těl, kterým se podařilo odstranit ze svých vnitřností čipy a stopovací tekutiny. Často znetvořeni hlubokými zářezy, kulhali v tlupách po zčernalé zemi. Odstranit stopovací tekutiny je stálo alespoň jednu končetinu, někdy víc.

Brzy po třetí krizi přišla čtvrtá, o trochu méně drtivá a o to víc palčivá. Pro znetvořené lidi jsem byl důkazem jejich nedostatku a moje tělo podkopávalo jejich obraz lidskosti. Čistý člověk byl pro ně urážkou. Nedokázali vyléčit svá těla, nedokázali pohřbít své mrtvé a nedokázali pěstovat potravu. Sami si byli potravou. Čtvrtá krize pro mě znamenala vyhnání z posledního bezpečného místa, pod výhrůžkou čtvrtého chodu dne.

Jak jsem se sem vlastně dostal? napadlo ho, když se skláněl nad nekonečnou, tmavou propastí, kterou problikávaly zlatavé nitky cestovních kanálů. *Nemůžu žít ve světě lidí, kvůli Firmě. Nemůžu žít ve světě konstruktů, kvůli svému tělu. Nemůžu žít ani ve společnosti dalších čistých těl, pro které jsem připomínkou jejich vlastního osudu. Nemůžu žít sám v odlehlém prachu posledních paloučků naší planety, kvůli vlastní neschopnosti obstarat si potravu, vodu... prakticky cokoli. Technologie, pomocí kterých bych přežil potřebují energii, jídlo ve městě lze získat jen pomocí čipu. Už se nemůžu dále skrývat.*

Ian si prohmatal bolavé rameno. Byla zima a prostor na kraji staré strojovny smrděl olejem. Za ním se ozývaly ojedinělé zvuky řetězů, to když vítr zavál dostatečně silně, aby jimi pohnul. Obrovské hřídele motoru byly chladně mrtvé. Podle nánosu šedavých spodin bylo poznat, že se dlouho nehýbaly.

Při pohledu na majestátnost starého stroje, který ještě stvořily ruce člověka, ho napadla hříšná myšlenka. Mohl by získat nějaký čip a dostat ho do těla. Přežil by. Pohlédl znovu do strojovny a pocítil úzkost. *Člověk je stvořil, tak proč by s nimi nemohl žít?*

Potřásl hlavou, aby zahnal chvilkovou slabost. Zuřivě pohlédl do nitra města rozléhajícího se okolo něj i v nekončící dáli. Jen letmo vnímal přerušované zlatavé linie a barevná světla.

Vstal, pevný v kolenou na kraji propasti a vhrnul se vstříc své páté krizi, která měla trpkou příchuť života a smrti. Čelil jí hrdě a s hlavou vztyčenou.

//